

directament per ministeri de la Llei, als òrgans urbanístics de la Generalitat l'exercici de la qual ha d'entendre's ple, sotmés tan sols als límits imposats per la Llei (particularment article 85 LUV, abans 40 LRAU, citats en l'apartat anterior).

Cabria decidir inclús que en els supòsits com en el sotmés a informe els Ajuntaments exercixen plenament la seua competència quant a l'adjudicació del PAI i la selecció de l'urbanitzador encarregat de la seua execució, però la dita adjudicació i selecció ha d'entendre's condicionada al que pugua resultar després de l'exercici per la Comunitat Autònoma de les seues competències.

Açò és: ens trobaríem davant d'actes separables que serien dictats per Administracions públiques diferents en exercici de sengles potestats administratives. Ni la Generalitat podrà interferir en l'exercici de les seues competències per l'Ajuntament, ni l'Ajuntament podrà interferir en els exercicis de les seues pròpies per la Generalitat. En últim lloc, en ambdós esferes de poder es ventila potestats discrecionals que han de dirigir-se a la satisfacció dels interessos públics tutelats per a cada un dels àmbits competencials específics.

4 . Assentades les consideracions jurídiques anteriors, es dedueix immediatament una primera conclusió: El procediment administratiu que ha de culminar amb l'aprovació definitiva autonòmica s'instruirà en seu autonòmica, una vegada culminats els tràmits que per llei li correspon evacuar a l'Ajuntament. Com advertix l'article 12.1 de la LRJPAC, "la competència és irrenunciable i s'exercirà precisament pels òrgans administratius que la tinguen atribuïda com pròpia, excepte els casos de delegació o avocació, quan s'efectuen en els termes que preveu esta o altres Lleis ", per la qual cosa cal concloure que la responsabilitat de l'Administració autonòmica en la tramitació del procediment que li competix és irrenunciable, i es constituïx com una garantia per als ciutadans alhora que els permet identificar a qui imputar responsabilitats tal com exigix l'article 41 LRJPAC.

És la Generalitat, a través dels seus òrgans urbanístics la que ha de tramitar l'esmentat procediment subjectant-se a la normativa específica que ho regule i, si no n'hi ha, al que estableix la LRJPAC. I de conformitat amb el que estableix l'article 42.5 del dit text legal, les causes que poden justificar la suspensió del termini màxim legal per a resoldre un procediment són taxades, són que puguen al·legar-se altres diferents de les establides en el precepte que es diu. És evident que en el supòsit sotmés a informe no concorre cap de les esmentades causes, per la qual cosa resulta de totes tots improcedent acordar la suspensió del procediment, que és una de les peticions expressades contingudes en l'acord de l'Ajuntament de les Coves de Vinromà de data 6-10-2006.

5 . Cabria argumentar de contrari que l'esmentat acord plenari, més enllà de la petició de suspensió del procediment, la qual cosa estaria manifestant seria la voluntat de desistir de l'Ajuntament, en els termes regulats en els articles 90 i 91 LRJPAC, de manera que la dita manifestació expressa de voluntat hauria de ser acceptada de ple per la Generalitat, procedint sense més a declarar conclús el procediment. Si bé és cert que el present supòsit ens trobem davant d'un procediment essencialment rogatori, no ho és menys que qui va instar en el seu dia de l'Administració pública la iniciació del procediment no és l'Ajuntament de les Coves de Vinromà, sinó la societat mercantil GEIMESA, com s'establí en el llavors vigent article 45 LRAU, titulat precisament <<iniciación del procedimiento a inicia-

tiva de un particular>>, qualsevol particular << puede solicitar del Alcalde que someta a información pública una alternativa técnica del programa>>. El que necessàriament ens obliga a concloure que l'Ajuntament no pot situar-se en sol·licitant de qui té la competència per a dictar la resolució definitiva que accepte el seu desistiment i declare amb això conclús el procediment. Només els interessats se'ls reconeix en la LRJPAC la possibilitat d'exercir el desistiment o la renúncia. L'article 90.1 de la Llei veda expressament l'accés d'altres particulars a les dites institucions jurídiques.

Acceptant com a mer argument 'ad cautelam' la condició de l'Ajuntament de les Coves de Vinromà com interessat en el procediment d'aprovació definitiva del pla, i admetent igualment a efectes merament dialèctics la tesi favorable a la consideració de l'acord plenari municipal de 6-10-2006 com a manifestació del desistiment de l'Ajuntament de les Coves de Vinromà, el seu desistiment o renúncia no tindrien per què afectar a la resta d'interessats en el procediment que, d'haver-los, podran instar la seua continuació, d'acord amb el que estableix l'article 91.2 LRJPAC. I és més que evident que en el present cas hi ha altres interessats, i en especial un particularment decisiu per a l'existència del propi procediment, com va ser la societat mercantil que va presentar la seua sol·licitud acompanyada d'una proposta de programa, que va ser qui, en definitiva, va iniciar el procediment, i que pot en dret reclamar la seua conclusió per mitjà de l'adopció del pertinent acord definitiu per l'Administració pública competix. Pel que l'Administració autonòmica vindria obligada a això, d'acord amb tenor literal de l'article 91.2 LRJPAC.

Si no hi ha altre remei, i per al supòsit que inclús pel particular interessat que va instar el procediment no es reclamara la seua conclusió, l'article 91.3 LRJPAC preveu la possibilitat que l'Administració competent, si "la qüestió suscitada per la incoació del procediment comportara interès general i fóra convenient substanciar-la per a la seua definició i esclariment", pugua limitar els efectes del desistiment i prosseguir el procediment fins a la seua culminació. És innegable que l'aprovació definitiva del Polígon Industrial Mediambiental, encara sent d'iniciativa particular, pugua revestir un interès públic que supere en merament particular –així ve a indicar-ho per a tot pla urbanístic, a efectes expropiatori, l'article 33 de la Llei 6/1998, de 13 d'abril-, per tant el que l'Administració pública competent parell l'aprovació definitiva de l'instrument de planejament no pot estar vinculada en cap cas pel dit desistiment, i podria llegar per això a la conclusió del procediment si així decidira fer-ho. Així va vindre a reconèixer-ho expressament, d'altra banda, el propi Ajuntament de les Coves de Vinromà en l'acord plenari de data 12-09-2005, en el que es declarava d'interès social l'actuació integrada promoguda per la mercantil GEIMESA, als efectes previstos en l'article 13.6. g) de la Llei 4/2004, de 30 de juny, de la Generalitat, d'ordenació del territori i protecció del paisatge, segons la redacció vigent en aquell moment.

6 . En tot cas, les consideracions jurídiques exposades en el cos del present informe han d'entendre's realitzades sense perjudi que per part del Ple de l'Ajuntament de les Coves de Vinromà, en virtut de les competències assignades per l'article 22.2. h) i j) LBRL, s'exercisquen les accions Administratives i judicials que tinguen per convenient i que al seu dret convinguen enfront de l'acord que, si és el cas, s'adopte per la Comissió Territorial d'Urbanisme de Castelló respecte a l'aprovació definitiva dels documents de planejament sotmesos a la seua consideració.